

Publicerad 2017-08-22 00:44 av BlurryFace

Det enda jag ser

Jag står ensam kvar, med ångesten som tränger sig in. Denna känslan av att inte längre vara din. Den äter mig upp inifrån, ringer dig på din telefon, men du låter tystnaden vara sitt egna dån.

Försökt nå dig i flera månader nu, men du har ditt nya liv, där du inte tar ensamma kliv. Så varför kan jag inte bara låta dig vara, varför kan inte jag sluta känna dessa känslor, när du ändå aldrig kommer svara.

Du var mitt allt, du hade mitt hjärta som en gång var så kallt. Jag kan inte sluta tänka på alla minnen som fyller mina drömmar, hur livet sprack i sina sömmar. Du var den som alltid skulle vara här, inte lämna mig ensam med dessa ärr.

När jag blundar är du det enda jag ser, varje gång jag öppnar upp mina ögon faller jag ner. Så jag drömmer hellre om livet som var, än att ensam vara vaken. För i mina drömmar finns alla svar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren BlurryFace med Poeter.se id #52593 innehar upphovsrätten